

I

Jednou, když mi bylo šest, četl jsem si knihu o pralese, která se jmenovala Příběhy ze života, a viděl jsem tam úžasný obrázek. Byl na něm hroznýš, jak polyká šelmu. Tady máte kopii toho obrázku.

V knize se psalo: Hroznýši polykají kořist vcelku, nerozkoušou ji. Potom se nemůžou hýbat, půl roku jenom tráví a spí.

Hodně jsem pak přemýšlel o tom, jak je život v džungli dobrodružný, a i mně se podařilo nama-

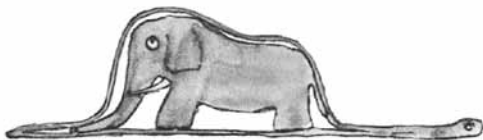
lovat barevnou pastelkou první obrázek. Obrázek číslo jedna. Vypadal takhle:

Ukázal jsem to veledílo dospělým a zeptal se, jestli jim nahání strach.

Odpovídali mi: „Proč by měl klobouk nahánět strach?“

Na mém obrázku nebyl klobouk. Byl tam hroznýš, který zrovna tráví slona. Nakreslil jsem tedy vnitřek hroznýše, aby tomu dospělí rozuměli. Vždycky se jim všechno musí vysvětlovat. Můj obrázek číslo dvě vypadal takhle:

Dospělí mi radili, abych nechal být obrázky otevřených i zavřených hroznýšů a místo toho se zají-

mal o zeměpis, dějepis, počty a mluvnici. Proto jsem v šesti letech ukončil skvělou malířskou dráhu. Odradil mě neúspěch mých obrázků číslo jedna a číslo dvě. Dospělí nikdy nic nepochopí sami od sebe – a pro děti je únavné jim pořád dokola všechno vysvětlovat... Musel jsem si tudíž vybrat jiné povolání. Naučil jsem se pilotovat a zlétal jsem skoro celý svět.

A opravdu mi zeměpis náramně posloužil. Na první pohled jsem dokázal odlišit Čínu od Arizony. Což se hodí, třeba když se v noci ztratíte.

Jak život šel, potkával jsem spoustu seriózních lidí. Něco jsem se nabydlel u nejrůznějších dospělých. Viděl jsem je hodně zblízka. Názor jsem na ně ale nijak zvlášť nezměnil.

Když jsem se setkal s někým, kdo mi připadal vcelku při smyslech, vyzkoušel jsem na něm obrázek číslo jedna, který jsem nosil pořád u sebe. Chtěl jsem vědět, jestli je ten dospělý opravdu tak chápavý. Jenže vždycky odpovídali stejně: „To je klobouk.“ A tak jsem jim už nevykládal ani o hroznýších, ani o pralesech, ani o hvězdách. Přizpůsobil jsem se jim. Mluvil jsem s nimi o bridži, o golfu, o politice a o kravatách. A dospělí byli velice spokojení, že poznali někoho tak rozumného.

II

Tak jsem žil sám a neměl jsem nikoho, s kým bych si mohl doopravdy promluvit. Až se mi jednou, je to už šest let, v saharské poušti porouchalo letadlo. Rozbil se mi motor. A protože jsem s sebou neměl ani mechanika, ani cestující, chystal jsem se, že se do té obtížné opravy pustím úplně sám. Byla to pro mě otázka života nebo smrti.

Pitnou vodu jsem měl stěží na týden.

První večer jsem si lehl na písek a usnul. Tisíc mil od lidmi obývaných krajů. Byl jsem mnohem osamocenější než trosečník na voru uprostřed oceánu. Proto si asi dovedete představit, jak mě překvapilo, když mě za svítání probudil zvláštní hlásek. Říkal:

„Prosím tě... nakresli mi beránka!“

„Cože?“

„Nakresli mi beránka...“

Vskočil jsem, jako by do mě hrom praštil. Promnul jsem si oči. Důkladně jsem se podíval. Stál přede mnou hodně zvláštní klučina a vážně si mě prohlížel.

Tady máte obrázek, nakreslil jsem ho později, ale nejlíp, jak jsem uměl. Přesto není ani zdaleka tak okouzlující jako předloha. Nemůžu za to. Od malířské kariéry mě odradili dospělí, když mi bylo šest, takže jsem se naučil kreslit jen zavřené hroznýše a otevřené hroznýše.

Díval jsem se na to zjevení, valil jsem oči úžasem. Nezapomeňte, že jsem byl tisíc mil od lidmi obývaných krajů. A ten můj klučina nevypadal, že by zabloudil, že by umíral únavou, umíral hladu, umíral

žízní nebo umíral strachy. Ani trošku nepřipomínal dítě ztracené uprostřed pouště, tisíc mil od lidmi obývaných krajů. Když se mi konečně vrátila řeč, zeptal jsem se:

„Ale... co tady děláš?“

A on jen zopakoval, potichu, jako by to bylo něco velmi důležitého:

„Prosím tě... nakresli mi beránka!“

Když je nějaká záhada příliš veliká, neodvážíme se neuposlechnout. Přestože mně samotnému šlo právě o život, a i když mi to tisíc mil od lidmi obývaných krajů připadalo hodně zvláštní, vytáhl jsem z kapsy list papíru a plnicí pero. Náhle jsem se ale rozpomněl, že jsem studoval hlavně zeměpis, dějepis, počty a mluvnici, a řekl jsem tomu klučinovi (trochu bručeně), že neumím kreslit. Odpověděl mi:

„To nevadí. Nakresli mi beránka.“

Beránka jsem jaktěživ nekreslil, udělal jsem proto radši novou verzi jednoho z jediných dvou obrázků, které jsem zvládal. Toho se zavřeným hroznýšem. Zarazilo mě, když klučina namítl:

„Ne! Ne! Já nechci slona v hroznýšovi. Hroznýš je moc nebezpečný a slon zase moc neskladný. Jenže u mě doma je málo místa. Potřebuju beránka. Nakresli mi beránka.“

A tak jsem mu ho nakreslil.

Pozorně mě sledoval a pak namítl:

„Ne! Tenhle je už hodně nemocný. Nakresli jiného.“

Kreslil jsem:

Můj přítel se usmál, laskavě a shovívavě.

„Ale no tak... tohle není beránek, to už je beran.“

Vždyť má rohy...“

Proto jsem kresbu znovu předělal:

